Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ [Τοῦ EUGÈNE CHAVETTE]

Η ΓΚΡΙΝΙΑΡΑ

(Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ντεφλὸσ τ μόλις ἔφτασαν στὸ θέατρο καὶ κάθησαν στὰ πρῶτα καθίσματα).

ΚΥΡΙΑ.—Μιὰ φορὰ ἀποφάσισες καὶ, σὺ,καϋμένε, νὰ μὲ διασκεδάσῃς κι'ἀπορῶ γιατὶ δὲν φρόντισες γιὰ τὴν ἀνάπαυσι μου. Ἕνας σύζυγος περιποιητικὸς θὰ νοίκιαζε δύο θέσεις καλλίτερες, μά, ξεύρω, θὰ εἴπες μέσα σου : *Εἶνε ἀρκετὰ καλὲς γι' αὐτή !*

ΚΥΡΙΟΣ,*(μὲ ἀπορία).*—Μά, ἀγαπητή μου,ἔχουμε τὶς πρῶτες θέσεις ὄντικρυ στὴν σκηνή· κάθε κάθισμα κοστίζει ὀχτὼ φράγκα.Ποὺ θὰ εὕρισκα καλλίτερες θέσεις ; Ἐκτὸς ἂν ἐννοῇς τὸ θεωρεῖο τοῦ αὐτοκράτορος !

ΚΥΡΙΑ, *(θυμωμένη).*—Ναί, καὶ τὸ θεωρεῖο τοῦ αὐτοκράτορος ἀκόμα. Γιατὶ ὄχι ; Νομίζεις πῶς ἂν σκεφθῶ τέτοιο πρᾶγμα κάμνω ἔγκλημα ;

ΚΥΡΙΟΣ.—Ὄχι, ὄχι, μόνον ἀπήντησα στὸ παράπονο σου πῶς παραμέλησα τὴν ἀνάπαυσί σου. Ἐγὼ ζήτησα δυὸ θέσεις πρῶτες καὶ ἐπλήρωσα δέκα ἕξη φράγκα. Μὰ θὰ πλήρωνα καὶ πενῆντα γιὰ νὰ σὲ εὐχαριστήσω.

ΚΥΡΙΑ.—Λοιπὸν πλήρωσες δέκα ἕξη φράγκα χωρὶς νὰ δῇς τὶ θέσεις θὰ σοῦ δώσουν ; ὥστε ἂν μᾶς δίνανε,σᾶν ἤρθαμε, δυὸ θέσεις μέσα σ' ἕνα ντουλάπι καὶ μᾶς λέγανε νὰ καθήσουμε δὲν θὰ ἔκαμνες κανένα παράπονο ;

ΚΥΡΙΟΣ.—Πηγαίνεις πολὺ μακρυά. Ὅταν ἔρχεται κανεὶς στὸ θέατρο δὲν τὸν βάζουν σὲ ντουλάπι· αὐτὸ δὲν εἶνε λογικό !

ΚΥΡΙΑ.—Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ δεύτερο κοπλιμέντο σου. Ὅταν λὲς πῶς ὅ,τι εἶπα εἶνε παράλογο θὰ πῇ πῶς εἶμαι τρελλή ! Βλέπω πῶς τὰ 16 φράγκα σὲ κάψανε στὴν καρδιὰ καὶ θέλεις νὰ ξεθυμάνῃς σὲ μένα... Λὲν φταίω ἐγὼ ὅμως ἂν σὲ γελάσανε...

ΚΥΡΙΟΣ.—Κανένας δὲν μὲ γέλασε, ἐγὼ μόνος μου διάλεξα τὰ νούμερα.

ΚΥΡΙΑ. — Λοιπὸν ἔδωκες τὰ λεπτά σου χωρὶς νὰ βεβαιωθῇς ἂν τουλάχιστον τὰ καθίσματα ἦσαν σκληρὰ ἢ μαλακά ;

ΚΥΡΙΟΣ.—Μὰ δὲν εἶναι συνήθεια νὰ ψηλαφεῖ κανεὶς τὰ καθίσματα.

ΚΥΡΙΑ.— Γιατὶ ὄχι ; πρὶν νὰ ἀγοράσῃς μιὰ κότται τὴν ψηλαφεῖς, ἔτσι πρέπει νὰ κάνῃ κανεὶς καὶ γιὰ τὶς θέσεις.

ΚΥΡΙΟΣ.— Μπράβο, αὐτὸ ἔλειπε.

ΚΥΡΙΑ. — Βέβαια λίγο σὲ μέλλει ἂν ἕνα φτωχὸ πλᾶσμα,ποὺ ὁ νόμος σοῦ ἐμπιστεύθηκε τὴν εὐτυχία καὶ τὴν ὑγεία του, πονέσει ἐπάνω σ'ἕνα κάθισμα σκληὸ σὰν τὴν πέτρα.

ΚΥΡΙΟΣ, *(μὲ προθυμία).*— Νὰ πῶ στὴν ὑπηρέτρια νὰ σοῦ φέρῃ ἕνα μαξιλάρι ;

ΚΥΡΙΑ *(μὲ ἀηδία).* — Πούφ, ἕνα μαξιλάρι ποὺ κάθισαν ἐπάνω τόσοι ἄνθρωποι ! Δὲν ζητᾶς καὶ κανένα μπουκέτο λουλούδια λησμονημένο ἀπ' τὴν περασμένη ἑβδομάδα ;

ΚΥΡΙΟΣ, *(περιποιητικός).*—Γνωρίζεις, ἀγαπητή μου, πῶς ἂν σοῦ ἀρέσουν τὰ λουλούδια,εἶμαι πρόθυμος νά...

ΚΥΡΙΑ.— Ἂν ἐνδιαφερόσουν γιὰ τὴν ὑγεία μου, θὰ ἐγνώριζες πῶς οἱ μυρωδιὲς μὲ ἀρρωσταίνουν.

ΚΥΡΙΟΣ.— Παρντόν, τὸ ξέχασα.

ΚΥΡΙΑ.— Δὲν περίμενα τὴν ἀπάντησι σου γιὰ νὰ πεισθῶ. Γιατὶ ἕνας σύζυγος περιποιητικὸς βλέποντας πῶς βρωμᾶ ἡ γειτόνισσα μας ἀπὸ πατσουλὶ ποὺ μὲ πιάνει ἡ καρδιά, θὰ ἔτρεχε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα.

ΚΥΡΙΟΣ.—Ἀγαπητή μου, θὰ τὸ ἔκανα εὐχαρίστως, ἀλλὰ ἡ παράστασις ἄρχισε, καὶ πρέπει νὰ σηκώσω ὅλο τὸν κόσμο στὸ πόδι.

ΚΥΡΙΑ.—Φοβᾶσαι μὴν ἐνοχλήσῃς τὸν ξένο κόσμο, ἐνῶ πρόκειται νὰ ἀνακουφίσῃς τὴν νόμιμη μητέρα τῶν παιδιῶν σου.

ΚΥΡΙΟΣ.—Ἔπειτα ἂν ἀνοίξω τὴν πόρτα θὰ γίνῃ ρεῦμα, καὶ θὰ τρέξουν νὰ τὴν κλείσουν.

ΚΥΡΙΑ.—Λοιπὸν πρέπει νὰ πάθω ἀπὸ ἀσφυξία γιατὶ εἶχα τὴν ἀτυχία νὰ καθήσῃ κοντά μου μιὰ κυρία ὄχι τόσο φρέσκια.

ΚΥΡΙΟΣ.—Σιγά,μὴ μᾶς ἀκούσουν.

ΚΥΡΙΑ.—Ναὶ τὸ ξαναλέγω, ὄχι τόσο φρέσκια !

ΚΥΡΙΟΣ.—Σούτ, σιωπή !

ΚΥΡΙΑ.—Ἂν ἦτο φρέσκια δὲν θὰ βουτοῦσε μέσα στὴς μυρωδιές, δὲν ἔχεις τοὐλάχιστο τὴν κρίσιν ποὺ ἔχει ἡ μαγείρισσά μας...

ΚΥΡΙΟΣ.—Εὐχαριστῶ πολύ !

ΚΥΡΙΑ.—Ἡ μαγείρισσα μας σὰν δῇ τὸ καλοκαῖρι ὅτι τὰ ψάρια ποῦ ἀγόρασε δὲν ἦναι φρέσκα τὰ κάνει σκορδαλιὰ γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν βρῶμα τους... δι' αὐτὸ κι' αὐτὴ ἡ γυναῖκα βουτᾶ μέσα στὶς μυρωδιές...

ΚΥΡΙΟΣ.—Μὰ τὸ πατσουλὶ εἶνε μυρωδικὸ ποὺ συνηθίζεται πολὺ σήμερα.

ΚΥΡΙΑ.—Θὰ μοῦ πῇς πὼς ἡ κυρία εἶναι κοσμική. Δὲν βλέπεις τὸν ἄνδρα της πὼς ξουφᾶ ταμπάκο καὶ τῆς κάνει γλύκες ;..

ΚΥΡΙΟΣ.—Κάνει ἐκεῖνο ποὺ ἔπρεπε καὶ μεῖς νὰ κάνουμε. Νὰ κοῦμε τὴν παράστασι.

ΚΥΡΙΑ.—Πφ ! Τὶ ὡραῖα παριστάνουν ! δὲν καταλαβαίνω οὔτε μιὰ λέξι.

ΚΥΡΙΟΣ.—Γιατὶ ὅλο μιλᾶς καὶ δὲν προσέχεις.

ΚΥΡΙΑ.—Σοῦ ἀρέσει αὐτὴ ἡ κόμησσα ποῦ παίζει καὶ δέχεται ὅποιον καὶ ἂν τύχῃ... Δὲν βλέπει κανεὶς παρὰ πόρτες ποὺ ἀνοιγοκλείουν μονάχες.

ΚΥΡΙΟΣ.—Ἴσως κανένας λακὲς στέκεται πίσω καὶ τὶς κλείνει.

ΚΥΡΙΑ.—Ὥστε στὴν κάμαρα τοῦ ὕπνου ἡ κόμησσα ντύνεται καὶ ξεντύνεται μπροστὰ στὸν λακέ της ; Ὠμορφες κόμησσες αὐτὲς τοῦ Λουδοβίκου 15ου... καὶ πληρώσαμε 16 φράγκα γιὰ νὰ δοῦμε τέτοιες ἀηδίες καὶ ἀνηθικότητες ! Νὰ τώρα ἕνας ποὺ χορεύει μονάχος... Α ! θεέ μου ! πόσο ὑποφέρω ἀπ' αὐτὸ τὸ κάθισμα... Δὲν ἐννοῶ πῶς ἡ ἀστυνομία ποὺ τόσο ἐνδιαφέρεται γιὰ τὰ μοσχάρια ποὺ κουβαλοῦν στὰ σφαγεῖα, δὲν δίνει δεκάρα γιὰ τοὺς θεατὰς τοῦ θεάτρου ! Ἀπορῶ πῶς ἡ κόμησσα δὲν ντύνεται στὴν πλατεῖα τοῦ θεάτρου γιὰ νὰ τὴν βλέπουν ὅλοι !

ΚΥΡΙΟΣ.—Ἂν ψιλοκοσκινίζῃς κἄτι τέτοια πράγματα, τότε ἀντίο θέατρο !

ΚΥΡΙΑ.—Σέρω πὼς δὲν σὲ πειράζει ἡ ἀδιαντροπία αὐτῶν τῶν θεατρίνων. Ἀπορῶ μάλιστα πὼς δὲν πῆγες στὰ παρασκήνια νὰ προσφέρῃς τὰς περιποιήσεις σου καὶ τὸν θαυμασμό σου στὴν κόμησσα...

ΚΥΡΙΟΣ.— Εἶσαι τρελλή, πρόσεξε γιατὶ ὁ κόσμος μᾶς κοιτάζει. Μὴ ξεχάνῃς πῶς ἤμαστε στὸ θέατρο.

ΚΥΡΙΑ.— Τώρα καταλαβαίνω γιατὶ τὸ πρωὶ ξώδεψες 16 φράγκα γιὰ νὰ μὲ εὐχαριστήσῃς, τώρα καταλαβαίνω τὸ σκοπό σου. Ἤθελες νὰ μὲ σακατέψῃς σ' αὐτὸ τὸ κάθισμα, νὰ μὲ φαρμακώσῃς μὲ τὸ πατσουλὶ αὐτῆς τῆς κυρίας καὶ νὰ μοῦ διαφθείρῃς τὸ ἠθικό μου !

ΚΥΡΙΟΣ *(σιγά).*— Σιγά, σὲ παρακαλῶ,γιατὶ γελοῦν μὲ μᾶς.

ΚΥΡΙΑ.— Δὲν θέλω νὰ μείνω οὔτε ἕνα λεπτὸ ἐπιπλέον, θὰ πάγω νὰ ζητήσω τὰ 16 φράγκα μας. Ἂς κρατήσουν κἄτι γιὰ τὴν πρώτῃ πράξι ποὺ εἴδαμε ! Τὰ θέατρα ἔπρεπε νὰ πληρώνονται μὲ τὴν ὥρα σὰν τὰ ἀμάξια! Νὰ κοίταξε πῶς ὅλοι φιλοῦν τώρα τὴν κόμησσα...

ΚΥΡΙΟΣ.—Μὰ ἀφοῦ ξαναβρῆκε τὰ πέντε ἀδέλφια της ποὺ εἶχε χάσει ;

ΚΥΡΙΑ. —Ποτὲ δὲν χάνει κανένας μὲ μιᾶς πέντε ἀδέλφια ! Ἡ κόμησσα τοὺς ἔκαμε ἀδέλφια της ἀπὸ ντροπή...

ΚΥΡΙΟΣ.—Ἂν παρακολουθοῦσες τὴν παράστασι θὰ ἐννοιωθῆς πῶς . . .

ΚΥΡΙΑ.— Ὥστε εἶμαι βλάκας.

ΚΥΡΙΟΣ.—Δὲν λέγω αὐτὸ μά...

ΚΥΡΙΑ.— Θέλω νὰ φύγω.

ΚΥΡΙΟΣ.— Περίμενε νὰ κατεβάσουν τὸ παραπέτασμα.

ΚΥΡΙΑ.— Ποτέ ! θὰ φύγω.

ΚΥΡΙΟΣ.— Μὰ μποροῦμε νὰ ἐνοχλήσουμε ὅλο τὸν κόσμο.

ΚΥΡΙΑ.— Ἂν δὲν μ' ἀνοίξῃς τὸν δρόμο, θὰ περάσω ἀκουμπῶντας στὰ γόνατα τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου.

ΚΥΡΙΟΣ.— Λίγη ὑπομονή.

ΚΥΡΙΑ.—Ἀχ! μ' ἔπιασαν τὰ νεῦρα μου !...

(Πέφτει κάτω μὲ νευρικὴ κρίσι καὶ τὴν κουβαλεῖ ὁ σύζυγός της μὲ τὸν γειτονά του—περιποιητικὸν καὶ ἄγνωστον—ὡς τὸ ἀμάξι).

Ο ΞΕΝΟΣ.—Κύριε, ἂν ἔχετε ἀνάγκην τῶν περιποιήσεών μου γιὰ τὴν γυναῖκα σας ἰδοὺ ἡ κάρτα μου.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Εἴστε γιατρός ;

Ο ΞΕΝΟΣ.—Ὄχι, εἶμαι θηριοδαμαστής !!!

Eugène Chavette

ΣΟΦΑΛΟΓΙΑ

Ὁ Χρόνος εἶνε ἡ ἀκτὴ τοῦ πνεύματος. Ὅλα περνοῦν ἀπὸ μπροστά του καὶ ἐντούτοις πιστεύομεν ὅτι αὐτὸς περνᾷ ...

Ριβαρὸλ

Ὁ ἄνθρωπος εἶνε ζῷον ἐκ φύσεως καὶ ἐκ κατασκευῆς τοιοῦτον. Ἔχει κυνόδοντας ἀπαράλλαχτα ὅπως ὁ σκύλλος καὶ ἡ ἀλεποῦ, καὶ ὅπως ὁ σκύλος καὶ ἡ ἀλεποῦ τοὺς βυθίζει ἐκ γεννήσεώς του εἰς τὴν σάρκα τοῦ ἄλλου.

Ταὶν

Ἄ, πόσον ψευδὴς εἶνε πάντοτε ἡ ποίησις τῶν εἴκοσιν ἐτῶν,εἴτε εἰδυλλιακὴ εἶνε, εἴτε πεσσιμιστική, εἴτε εὔθυμος, εἴτε ρωμαντική, πόσον ψευδὴς εἶνε !...

Ἄβελ Ἑρμὰν